Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15de Juni 1900. 49de Aargang.

Tale af Apostel Matthias F. Cowley,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 12te November 1899.

(Fortsat fra Side 167.)

Dersom I ville lægge Mærke til, hvor altomfattende Frelserens Lære er, og den store Kærlighed han har udvist ved Forsoningen, der er tilbudt alle Mennesker uden Hensyn til Race eller Slægt, ville I finde betydningsfulde Udtalelser, der ville føre eders Tanker udenfor de østlige Fastlandes Grænser.

Guds Søn sagde ved flere Lejligheder til de Tolv i Jerusalem, at han havde mange Ting at lære dem, men de vare ikke beredte paa at annamme dem. Jeg veed ikke, hvad han vilde sige, om han skulde komme til denne Slægt og se den Tilstand, Folk nu ere komne i, som nægte, at der er Nødvendighed for Aabenbaring, og som sige, den hellige Skrift er fuld og tilstrækkelig, saa at de ikke længer have Brug for Apostle og Profeter til at oplyse dem om den herlige Plan, der er lagt, hvorved evigt Liv kan opnaas. Jeg tænker, han vilde nødes til at give dem mild Føde — en Slags aandelig Mælkemad, skikket til deres forvænte Smag og slette Fordøjelse. Jesus siger (Luk. 12, 2.): „Men intet er skjult, som jo skal aabenbares, og intet hemmeligt, som man jo skal faa at vide." I Joh. 10, 16. finde vi skrevet, at Jesus sagde til sine Disciple: „Og jeg haver andre Faar, som ikke ere af denne Sti, dem bør det mig og at føre did, og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hjord, een Hyrde." Ved Ordet Faar mente han Folk af Israels Hus. Herrens Ord til Abraham, at i ham og i hans Sæd skulle alle Jordens Nationer velsignes, vare ikke alene anvendelige i den Betydning, at Guds Søn nedstammede fra Patriarken Abraham, og at formedelst hans Forsoning kom Frelse til alle Mennesker. De havde en større Betydning end dette alene. Den indbefatter alle Guds Profeter; thi alle Profeterne fra Abrahams til Kristi Tid, og fra den Tid til vore Dage,

have været Abrahams Efterkommere; de have været af Jakobs Hus, og gennem dem ere Jordens Nationer blevne velsignede og ville blive velsignede i al Evighed. Jesus sagde til sine Disciple, da han udsendte dem for at forkynde Evangeliet, at de ikke skulde gaa til Hedningerne, men kun til de tabte Faar af Israels Hus. I det Skriftsted, jeg læste, sagde han, at han havde andre Faar; „dem bør det mig og at føre did, og de skulle høre min Røst; og der skal blive een Hjord, een Hyrde." Saaledes skulde der kun være eet Evangelium, een Kirke, een Hjord til hvilken alle Israels Stammer skulde samles. Jesus besøgte det amerikanske Kontinent og oprettede sin Kirke der. Han oprettede den efter det samme Mønster som den i Jerusalem, med tolv Apostle som dens Hoved, med Halvsjerindstyve og andre Embedsmænd, i Lighed med Kirkens Organisation i Judæa. Da han underviste dem angaaende Frelsens Plan, sagde han: „Sandelig siger jeg eder, at I ere de, om hvilke jeg sagde: Jeg har andre Faar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig ogsaa at føre frem; og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hjord, een Hyrde." Derpaa vendte han sig til dem og sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg eder, at jeg har andre Faar, som ikke ere i dette Land, ej heller i Jerusalems Land, ej heller i nogen Del af Landet rundt omkring, hvor jeg har været for at prædike. . . . Men jeg har faaet Befaling af Faderen, at jeg skal gaa til dem, og de skulle høre min Røst og blive regnede iblandt mine Faar, saa at der maa blive een Hjord, een Hyrde." Hvem hentydede han til? Han hentydede til de andre af Israels Stammer, hvilke vare adskilte fra Hedningernes Kundskab og bortførte i Fangenskab i Nordenland. Han gik hen og bragte dem Evangeliet. Mormons Bog kaster Lys paa denne Sag.

Vi læse en Profeti i Mormons Bog (II Nephi 29.) angaaende denne Bogs Fremkomst i de sidste Dage. Den siger: „Mange af Hedningerne skulle sige: en Bibel! en Bibel! vi have en Bibel, og der kan ikke være nogen anden Bibel!" Denne Profeti er gaaet i bogstavelig Opfyldelse. Folk have sagt dette; de have kaldet Mormons Bog den gyldne eller Guld-Bibelen, siden den først blev lagt frem for Verden.

Profeten Nephi siger endvidere i samme Kapitel: „Derfor, fordi I have en Bibel, behøve I ikke at tænke, at den indeholder alle mine Ord; ej heller behøve I at tænke, at jeg ikke har ladet mere skrive. Thi jeg befaler alle Mennesker i Øst og i Vest og i Syd og i Nord og paa Øerne i Havet, at de skulle skrive de Ord, som jeg taler til dem; thi ud af Bøgerne, som skulle skrives, vil jeg dømme Verden, hvert Menneske efter sine Gerninger, efter det som er skrevet. Thi se, jeg skal tale til Jøderne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til Nephiterne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til de andre Stammer af Israels Hus, hvilke jeg har bortført, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til alle Folk paa Jorden, og de skulle

skrive det. Og det skal ske, at Jøderne skulle have Nephiternes Ord og Nephiterne skulle have Jødernes Ord; og Nephiterne og Jøderne skulle have Israels fortabte Stammers Ord; og Israels fortabte Stammer skulle have Nephiternes og Jødernes Ord."

Hvor letfatteligt er ikke dette! Hvor meget mere fornuftige og i Samklang med Faderens Kærlighed for sine Børn ere ikke disse Nephi Ord, end den indskrænkede sekteriske Anskuelse, at Bibelen er fuld af Guds Ord og tilstrækkelig for Menneskene, saa at de ikke behøve mere Aabenbaring fra Gud. De Aabenbaringer, der ere givne til de Sidste-Dages Hellige, forudsige ikke alene, at mange direkte Aabenbaringer ville endnu blive givne af Herren til sit Folk, men at de Optegnelser, der ere blevne opbevarede af hver Gren af Israels Hus, ville blive aabenbarede og føjede tilsammen i de sidste Dage.

Nu vil jeg henlede eders Opmærksomhed til et andet Skriftsted, nemlig Lignelsen om Surdejen, som blev skjult i tre Maader Mel, for jeg veed ikke noget vi kunne tage os for, som lønner sig bedre, end at læse Skriften og eftertænke, hvad vi finde skreven deri, i Særdeleshed paa Sabbatsdagen. I de seks Søgnedage tænke vi desværre altfor lidt paa den hellige Skrift, idet vi ere optagne med Hverdagslivets mangfoldige Sysler. Søskende, vi burde tage mere Tid til Betragtning af de herlige Sandheder, den Almægtige har meddelt os i disse sidste Dage. De ere mere værd end Guld og Sølv, mere end Ære af Mennesker. Jeg vilde hellere have Kundskab om Sandheden og den Helligaands salige Indflydelse, end al Verdens Rigdom eller den højeste Ære, der er Mennesker mulig at give.

Frelseren talte ofte ved Lignelser, fordi Folket ikke vare beredte paa at modtage Sandheden paa en ligefrem Maade og med de klareste Ord. I vide, at han sagde til Apostlene, at man ikke kaster Perler for Svin, eller giver det, som er helligt, til Hundene, for at de ikke skulde træde det under Fødder. Han tog Peter, Jakob og Johannes ved en vis Lejlighed op paa Bjærget, hvor han blev forvandlet for dem, og medens de vare der, blev Himmelen aabnet for dem, ligesom den er bleven aabnet i denne Tidsperiode, og himmelske Sendebud have vist sig for Menneskene. Og dette er intet Hjernespind. Jeg vidner for eder, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og at alt, hvad han har sagt angaaende Himlens Opladelse og Evangeliets Gengivelse ved himmelske Sendebud, er sandt og vil bestaa evindeligen. Han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod. Jesus sagde til Peter, Jakob og Johannes, da de gik ned af Bjærget: „I skulle ingen sige dette Syn, før Menneskens Søn er opstanden fra de døde." At der var Nødvendighed for en saadan Paamindelse vil ses af hvad vi læse (Joh. 6.), at han lærte dem visse tilkommende Ting, og da de hørte dem, vendte mange af hans Disciple sig bort fra ham. Han vendte sig til de Tolv og sagde: „Monne og I

ville gaa bort?" Da svarede Peter ham: Herre, hvem skulle vi gaa hen til? du haver det evige Livs Ord. Paa samme Maade kundgjorde Herren til sin Profet, Joseph Smith, Sandheder, hvilke denne ikke vilde bekendtgøre medens han levede, og som endnu ikke ere kundgjorte for Verden, fordi den ikke er beredt paa at modtage dem. Jesus talte meget ved Parabler angaaende Himmeriges Rige. Saaledes læse vi (Matt. 13, 33.): „Han sagde dem en anden Lignelse: Himmeriges Rige ligner en Surdej, hvilken en Kvinde tog og skjulte i tre Maader Mel, indtil det blev syret altsammen". Det er ganske tydeligt, naar vi tage det i Betragtning et Øjeblik. Surdejen virker paa den hele Dej, og bereder den til at bages. Evangeliet virker paa Menneskene og virker Omvendelse i deres Hjerter, virker Lydighed, gør dem gudfrygtige, kærligsindede og bereder dem til at tjene Herren. Saaledes vilde jeg forstaa Surdejens Sammenligning med Evangeliet, og ligesom Surdejen blev lagt i tre Maader Mel, maa ogsaa Evangeliet være bleven givet til tre adskilte Folk, sammenlignet med de tre Maader Mel. Frelseren oprettede Evangeliet blandt Jøderne. Derefter gik han til den vestlige Verdensdel og oprettede Evangeliet blandt Josephs Afkom. Og senere besøgte han de ti Stammer i Nordenland, og indførte Evangeliet iblandt dem.

Tilligemed Bibelen, Mormons Bog og den Kostelige Perle (som var bragt fra Ægyptens Katakomber og oversat af Profeten Joseph Smith) have vi ogsaa Pagtens Bog, som indeholder Guds Aabenbaringer til de Sidste-Dages Hellige og tydeliggøre, hvorledes Kirken skulde organiseres, med tolv Apostle, med Kvorummer af Halvfjerds, med Højpræster, og ethvert Kvorum af det hellige Præstedømme. Den bestemmer med Nøjagtighed enhver Pligt, der hører til hvert af disse Embeder i Jesu Kristi Kirke. Lad mig her spørge: kunne I finde en fuldstændig Beskrivelse af Jesu Kristi Kirke i det Nye Testamemte? Og omendskønt det saa tydeligt fortæller os, at Gud satte i sin Kirke Apostle og Profeter, Gaver, Helbredelse, Profeti, Tungemaal, Mirakler, osv., hvor finde vi Mænd, der endog med al denne oplyste Tids Videnskab og forrige Generationers Erfarenhed har kunnet organisere en Kirke efter det gamle Mønster? Hvor findes nogen, som tydeligen og i Ydmyghed have forkyndt den Lære, Jesu Kristi Apostle frembar for Menneskene? De lærte de samme Principper. Der var ingen Modsigelse mellem Paulus og Petrus angaaende hvad, der var nødvendig til Frelse. Om der var nogen Mangel paa Forstand angaaende noget som helst Spørgsmaal, lagde de det for Apostlene i Jerusalem og disse erholdt Aabenbaring fra Gud, der opklarede alt. Denne Bog, Pagtens Bog, indeholder de Aabenbaringer, der blev given Joseph Smith. Den indeholder Jesu Kristi Lære i tydelige og forstaaelige Ord. Dersom Verden vilde annamme disse hellige Optegnelser, der i sig selv indeholde Beviser for deres evige Sandheder, vilde de have Beviser til Stadfæstelse af Bibelens

Guddommelighed og Autoritet, hvilke de nu mangle; og de vilde være Beviser mod Vantroens og Skepticismens mange Angreb paa de forskellige Religionspartier, hvoraf den nyere Tids Kristendom bestaar. Disse Aabenbarelser stemme overens med Bibelen, med Mormons Bog og med den kostelige Perle; og Frelserens og Apostelen Pauli Ord fuldkommes i disse hellige Bøger, da de sagde: „Ved to eller tre Vidners Mund skal enhver Sag stadfæstes." Guds Aabenbarelser paa det vestlige Fastland stemmer overens med hans Aabenbarelser paa det østlige i forrige Tider. Og hans Aabenbarelser i vore Dage stemme overens med dem, der blev given for to Tusind Aar siden.

Med Hensyn til disse herlige Sandheder staa vi som et besynderligt Folk over for den øvrige Verden. Hvad vi forkynde, er ikke noget nyt, uden for denne Generation, fordi den har været i Mørke. Dunkelhed har, som Esaias forudsagde, indhyllet Folket; og som Paulus sagde til Timotheus: „i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente; thi Menneskene skulle være egenkærlige, pengegerrige, overmodige, hofærdige, Bespottere, ulydige mod Forældre, utaknemmelige, vanhellige, ukærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kærlighed til det gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst end de elske Gud, som have et Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft." Lad mig sige eder, at Joseph Smith, den sidste Tids store Profet, ligesom alle andre Guds Profeter ikke havde noget „Gudfrygtigheds Skin", eller fornægtede dens Kraft; men han havde Guds Kraft.

(Fortsættes.)

Konferencen i Bergen.

De Sidste-Dages Hellige holdt den halvaarlige Konference i en rummelig og pæn Sal i Domkirkegade Nr. 2 den 12te og 13de Maj. Af Missionærer fra Zion vare tilstede: Præsident James L. Mc. Murrin, Præsident Andreas Peterson, Konferencens Præsident P. N. Garff, samt Ældsterne N. J. Torkelsen, Oluf Larsen, Anthon H. Jensen, C. J. Kempe, Erastus Skausen, Joseph Christophersen, James Fugal og F. W. Christensen, samt lokal Missionær Christian Froisland. Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Aften Kl. 8. Mødet begyndte med Sang og Bøn, hvorefter Præsident Garff bød de forsamlede velkommen. Ældste C. J. Kempe talede dernæst om det almindelige Frafald og Evangeliets Genoprettelse. Han vidnede om Guds Riges Genoprettelse, samt om Frelserens Komme og Regering paa Jorden, osv.

Præsident Mc. Murrin holdt en Tale, medens Præsident Andreas Peterson oversatte samme stykkevis. Han roste det norske Folk for deres Liberalitet med Hensyn til Religionsudøvelse; at hver kunde dyrke Gud

efter sin egen Samvittigheds Bydende. Han sagde, vi adskille os fra andre Religionssamfund dels deri, at vi ikke have nogen lejede Præster, og idet at vi tro paa fortsat Aabenbaring. Han bevidnede, at den lille Sten, Daniel saa, nu ruller ud over Jorden og tiltager i Omfang; at Engelen, som Malachias omtaler i sit 3die Kapitel, var Johannes den Døber, som har aabenbaret sig for Joseph Smith, og at den Engel, Johannes den Aabenbarer saa, er kommen og har genbragt Evangeliet, som nu forkyndes blandt Menneskene af Guds udsendte Tjenere. Mødet blev sluttet med Sang og Bøn.

Søndag Morgen Kl. 10 holdtes det 2det Møde. Kirkens almindelige Autoriteter og den europæiske Missions Præsidentskab foresloges til Opholdelse i deres Embeder; ligeledes foresloges som Præsident over den skandinaviske Mission Andreas Peterson, og som Præsident over Bergens Konference Peter N. Garff; og at alle Ældsterne opholdes i de forskellige Beskikkelser i Missionen. Alle Forslag vedtoges. Ældste Oluf Larsen talede angaaende Nødvendighed for Aabenbaring for at kunne faa det oprindelige Evangelium gengivet. Thi mange havde forsøgt paa at indføre noget, der kunde ligne hint, men uden Held i deres Foretagender. Alle ere dybt indviklede i Vildfarelser. Han beviste af Bibelen, at Evangeliets første Principper, saaledes som Joseph Smith havde genindført dem, vare ganske de samme, som Jesus og hans Apostle lærte. Til Afveksling blev en Salme afsungen.

Præsident Peterson ønskede den Helligaands Bistand, i hvad han skulde sige; han paaviste Nødvendigheden af at kende den eneste sande Gud og hans Søn, Jesus Kristus; han sagde: dersom vi, af hvad Jesus sagde til den samaritanske Kvinde, slutte, at Gud kun er en Aand, hvilket mange Kristne paastaa, kunne vi lige saa godt slutte, at vi kun ere Aander, thi der staar skrevet, at vi skulle tilbede ham i Aand og Sandhed. Han paaviste Menneskets Lighed med Gud, og hvorledes Gud i menneskelig Skikkelse gæstede de gamle Patriarker, og gjorde samme Gerninger som Mennesker gøre. I denne sidste Tid havde han atter gæstet Jorden ligesom forhen og tilligemed sin Søn, Jesum Kristum, vist sig for sin Tjener Joseph Smith; han viste af Skriften, at Gud ikke var allestedsnærværende paa samme Tid i sin Personlighed. Bad at Gud vilde oplyse de tilstedeværende ved sin Aand, saa at de maatte forstaa den Hellige Skrift, og lære at kende den eneste sande Gud. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Eftermiddag Kl. 3 fortsattes Konferencen, og Ældste Torkelsen viste Nødvendigheden for ny Aabenbaring, og tillige hvorledes Gud fra Tid til anden havde tilkendegivet sin Villie til Menneskene, fra Adams Dage til vor Tid. En Sang blev afsungen og Præsident Mc. Murrin holdt derpaa en Tale i sit Modersmaal (Engelsk), hvilken oversattes af Præsident Peterson. Han viste, at Menneskene ikke vilde adlyde

Gud i Noæ Dage, eller i Profeternes og Apostlenes Dage, og Historien gentages i vor Tid deri, at skønt de tro paa de gamle Profeter, ville de dog ikke tro paa nye Profeter. Han viste, hvorledes nogle af de sekteriske Religionspartier forandrede deres Doctrin for at passe til Menneskenes Behag. Han formanede de fremmede til at undersøge den Hellige Skrift, som de sige sig at tro paa, og se hvorledes den oprindelige Kirke var organiseret, og hvad de første Principper vare dengang; og om vi skulde finde dem, burde vi søge efter en saadan Kirke og slutte os til den. For Gud er den samme i Gaar, i Dag og for evigt. Derefter sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Aften Kl. 8. Efter Sang og Bøn talede Præsident Garff om Opstandelsen og viste af Frelserens egen Opstandelse, hvortil der var mange Vidner, at det samme Legeme optages og benyttes af vor Aand; dog var det haardt dengang for Folk at tro paa Opstandelsen, ligesom det nu er. Han beviste at Tro alene ikke var tilstrækkeligt til at frelse Paulus, Kornelius, Folket i Samaria og andre paa den Tid, men at Daab i Vandet og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave ogsaa vare nødvendige. Han viste at vore Aander, lige saa vel som Frelserens Aand, havde en Forudtilværelse. Præsident Peterson bemærkede, at det var af stor Vigtighed, at komme i Besiddelse af Guds Aand, som skal lede os ind i al Sandhed — som skal vise os det nærværende, forbigangne og det tilkommende. Han vidnede om Sandheden af Aandernes Fortilværelse. Det var almindeligt antaget blandt Kristne, at alt var fuldbragt, da Kristus opgav Aanden, men dette var en stor Fejltagelse. Han havde dengang endnu ikke prædiket til Aanderne, som vare i Forvaring; han havde ikke endnu brudt Gravens Baand ved Opstandelsen fra de døde, ej heller har han endnu regeret paa Jorden i tusind Aar, eller sejret over den sidste Fjende, Døden. Konferencen sluttedes med Sang og Taksigelse.

Mandagen den 14de holdtes 2 Møder af Præstedømmet, hvor Missionærerne afgav deres Rapporter om Missionens Tilstand og Værkets Fremadskriden i de forskellige Grene. Hver af de tilstedeværende Ældster fik Lejlighed til at udtale sig. Den hellige Nadver blev uddelt om Eftermiddagen; Præsident Garff oplæste en samlet Rapport om Konferencens Tilstand og det Arbejde, der var blevet udført siden forrige Konference. Af denne Rapport fremgik, at Konferencen bestod af 4 Grene, hvori der virkede 10 Missionærer. Den tæller 115 Sjæle; der var 20 bleven døbt, 3 Børn velsignede; 4 vare emigrerede. Missionærerne havde udspredt 4264 Skrifter og 161 Bøger, besøgt 4820 fremmede Huse og genbesøgt efter Indbydelse 292, holdt 1854 evangeliske Samtaler, 359 Forsamlinger og 65 Søndagsskolemøder.

Præsident Mc. Murrin gav Missionærerne megen nyttig Belærelse med Hensyn til Arbejdet og de Pligter, der paahvile Herrens Tjenere.

Adskillige Spørgsmaal fremlagdes og besvaredes; Præsident Garff formanede Brødrene til at være forenede i deres Bestræbelser paa at fremme Herrens Værk. Præsident Mc. Murrin modtog Salvelse og Missionærernes forenede Bønner for hans Helbredelse.

Derefter oplæstes Missionærernes Beskikkelser til de forskellige Grene som følger: Bergen Gren P. N. Garff, C. J. Kempe, A. H. Jensen og C. Froisland; Aalesund Gren N. J. Torkelsen og Erastus Skausen; Stavanger Gren Oluf Larsen og F. W. Christensen; Egersund Gren Joseph Christopherſen og James Fugal. Mødet sluttedes med Sang og Takſigelse.

Et Møde af Søndagsskolens Lærere, Lærerinder og Elever blev holdt Mandag Aften og alle vare indbudne til at overvære samme og se Arbejdet, der udførtes i Skolen.

Tirsdag Aften holdt de Hellige en meget behagelig og munter Underholdning tilsammen, hvor der ikke manglede paa de til et saadant Selskab passende af Livets Goder.

Oluf Larsen, Skriver.

Ydmyghed. Frelseren sagde, idet han stillede et Barn midt iblandt dem: „Sandelig, sandelig siger jeg eder uden I omvende eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. Derfor, hvo, som fornedrer sig selv (bliver ydmyg), som dette Barn, han er den største i Himmeriges Rige." Denne og andre lignende Udtalelser af Guds Søn, der vise de Velsignelser og den Løn, der kun opnaas ved Ydmyghed, er vel værd at mærke. De Sidste-Dages Hellige, som et Folk have udmærket sig fremfor alle andre Folk i den nyere Tid i denne Henseende, idet de imødegaa Verdens Foragt og Haan alle Vegne med fuld Tillid til Frelserens Ord, at de ingenlunde skulle miste deres Løn. Verdens Børn i Almindelighed fattes denne Dyd, og naar en Herrens Tjener giver sig tilkende som saadan, og det opdages, at han er en „Mormon", ville Folk begynde at forhaane ham, vise ham Døren og overøse ham med Ubehageligheder. Dog have næsten alle saadanne læst Herrens Ord: „Hvad som helst I have gjort mod en af disse mine smaa, det have I gjort mod mig." Husk paa, at det er de ydmyge, han kalder „sine smaa". Til dem, som have behandlet hans Tjenere med Foragt, vil han sige paa hin Dag: Viger bort fra mig i forbandede, osv. Kunne vi fæste Lid til hans Ord? Hvor forsigtige burde ikke Folk være over for hverandre! I Følge hans Ord komme ingen hovmodige ind i Himmeriges Rige.

Den 15de Juni 1900.

Skandinavisk Jubilæumsdag.

I Gaar, den 14de Juni, var en særdeles mindeværdig Dag for de skandinaviske Sidste-Dages Hellige, en Jubilæumsdag, der betegner et Tidsrum af halvtredsindstyve Aar, siden Evangeliets Indførelse i Skandinavien under Ledelse af Apostel Erastus Snow, der i Selskab med Ældsterne John E. Forsgren og George P. Dykes ankom til København paa den Dag. Den fjerde af de første fire Ældster fra Zion, nemlig Peter O. Hansen, var ankommen nogle Dage forud. Hvis Verden kendte sin Gud og havde Begreb om det Værk, han har sat i Bevægelse, og som dagligen skrider fremad, vilde den Del af Jordens Befolkning, som kender det skandinaviske Sprog, have god Grund til at fejre denne betydningsfulde Dag, og holde den lige saa højt i Ære som Julen. Thi medens Nordens Folk, tilligemed den øvrige Verden i Almindelighed, sad hensunken i Mørke og Vankundighed angaaende Gud og hans store Sidste-Dages Værk, og ingen troede, at Gud vilde aabenbare sig mere til Jordens Beboere — som om han kunde være flyttet bort til andre Verdener — kom fire Mænd til Danmark fra det fjerne Vest den 14de Juni 1850, efter en kostelig og farlig Rejse over Land og Hav, hvilken havde taget circa otte Maaneders Tid. Fremmede i et fremmed Land, uden Midler til deres Ophold, men i fuld Tillid til Gud, at han vilde drage Omsorg for deres Nødtørft og oprejse dem Venner, droge de ud blandt Menneskenes Børn og erklærede sig at være Herrens bemyndigede Udsendinge til disse Lande med særdeles glædelige Tidender til deres Medmennesker, hvilke dog selv tænkte sig at kende Gud, og troede at deres Gudsdyrkelse behagede ham. Med Frimodighed og i Guds Kraft traadte disse Mænd frem og erklærede deres guddommelige Sendelse og Autoritet, og kunde trods de lærdes Skriftkyndighed bevise, ikke alene at et aandeligt Mørke indhyllede Verden, men ogsaa at Gud havde aabenbaret sig af Himmelen og atter oprejst sig en Profet paa Jorden for at paabegynde det store Sidste-Dages Værk, hvorom Profeterne have profeteret. Budskabet indbefattede Erklæringen om Englebesøg i denne oplyste Tid og Slægt, medbringende det evige Evangelium — noget der kommer stærkt i Modstrid med Nutidens herskende Traditioner og Begreber. Der forelaa disse Mænd et stort Arbejde, det at angribe Vildfarelsens tilsyneladende stærke Fæstninger; men de vidste, ligesom Herrens Tjenere i forrige Dage, at Gud havde udsendt dem, og bevæbnet dem med Sandhedens Sværd og givet dem den Helligaands Kraft i deres

Barm, samt at Herrens Engle altid vilde være rede til at gaa imellem dem og deres Fjender, naar Farer truede.

De begyndte med at opsøge saadanne, som vilde bruge Fornuften, som vilde lade deres Anskuelser om Religion undersøges i Alvorlighed, og sammenlignes med hvad de holdt for deres Rettesnor, nemlig Bibelen. De forkyndte Jesu Kristi Evangelium i Overensstemmelse med den Hellige Skrift, og Mænd og Kvinder, som med Glæde annammede Ordet i deres Hjerter og omvendte sig, bleve indlemmede i Jesu Kristi Kirke ved Daab i Vand efter det Mønster, som Frelseren viste os, og som hans Fader anerkendte som den rette, ved at lade sin egen Røst høre, og ved den Helligaands Sendelse. De gjorde Undergerninger i Jesu Navn formedelst Guds Kraft og hans Anerkendelse af den Myndighed, han havde overrakt dem; de døbte fik den lovede Helligaand, og de mange Tegn, der fulgte med den, forøgede de Helliges Tro. Efterhaanden som Medlemsantallet tiltog, blev det hellige Præstedømme meddelt andre og Kirkens Organisation blev mere og mere udstrakt. Missionærer udsendtes i alle Retninger, og deres Arbejde blev rigeligen velsignet af Herren og bar megen god Frugt. Skønt de Hellige nød mange store Velsignelser, vare disse dog ikke ublandede med Forfølgelse og Trængsel. Satan fnyste og rasede. Pøbelhobe gjorde mange Voldsgerninger, medens andre satte løgnagtige Rygter i Omløb, og skrev falske Fortællinger om Guds Profet og Folk i Bøger og Aviser. Mange Tusinder have trods al denne Modstand annammet Evangeliet, og ere af Eliæ Aand blevne tilskyndede til at samle sig med Guds Folk i Zion, hvorhen man dengang kun kom med megen Møje og Besvær. Kirken har haft en mærkelig god Tilvækst, og i de sidste halvtredsindstyve Aar have circa 1400 Ældster gjort den lange Rejse fra det fjerne Vest til Skandinavien som Herrens Sendebud under store Opofrelser af Tid og Midler, medens deres Familier altid have maattet bære en stor Del af Besværlighederne forbundne dermed.

Men hvormange af vore Landsmænd med deres Familier ere ikke blevne lykkelige ved at annamme Evangeliet og efterleve dets Fordringer; de have nydt stor Glæde og Tilfredshed ved at være delagtiggjorte i Herrens herlige Værk og de mange Velsignelser, det medbringer. Tusinder og atter Tusinder have forbedret deres timelige Kaar, saavel som deres aandelige Tilstand, og nu staa i bedre Forhold overfor deres Skaber. Sandelig have vi Aarsag til at glæde og fryde os over det store Værk, der er bleven udført siden Evangeliets Indførelse i Skandinavien, og vi føle os forvisselse om, at de skandinaviske Hellige i Utah og paa andre Steder have i Gaar haft en glædelig Tid i deres Sammenkomster, hvor de have haft Anledning til at skue tilbage paa det forbigangne, og se hvorledes Gud ved sin Almagt har bevaret sit Folk og opfyldt sine Forjættelser til dem. Hvormange Tusinder ere ikke blevne bragte ud af

trange Kaar i deres Fødelande, udfriede fra Forfølgelse og Verdens Haan og Spot, og indsamlede paa forunderlige Maader til Guds Zion, hvor de have nydt af Guds Velsignelser, baade timelige og aandelige i rigt Maal. Vore Hjerter fyldes med Tak og Pris til den kærlige Fader, som ved saa mange Lejligheder har vist sit Folk, at han opfylder sine Forjættelser til sine trofaste Børn, og ikke glemmer eller forlader den allermindste af dem. Lad hans Navn og hans Værks Storhed kundgøres blandt Menneskene! F. C.

Afløsning. Følgende Ældster løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien, efter et hæderligt udført Arbejde for Sandhedens Sag, med Tilladelse til at rejse hjem igen til deres kære i Zion: Emil Petterborg, L. E. Larsen, N. S. Pond, Severin Svensen, Peter Hansen, Chr. Steffensen, Joseph Nielsen, Louis O. Dorius, Ole Petersen, Severin Nielsen og James C. Poulsen. Ligeledes Zakarias W. Israelsen, der for 4 Maaneder siden blev anmeldt som løst, men har fortsat sit Missionsarbejde til Dato.

Ældste N. P. Nielsen løses fra at præsidere over Trondhjems Konference for at virke en Tid i Københavns Konference.

Ankomst og Beskikkelse. Den 3die Juni ankom til København fra Utah følgende Missionærer: Jens Jensen fra Leamington og Oliver Christianſen fra Levan, Utah. Ældste Jens Jensen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference og Oliver Christianſen i Københavns Konference.

Ældste Chas. C. Rønnow beskikkes til at præsidere over Trondhjem Konference.

Konferencen i Trondhjem.

Den 19de og 20de Maj holdt de Sidste-Dages Hellige Konferencemøder i Trondhjem. Paa Grund af Dampskibets Forsinkelse var Præsident Mc. Murrin og Præsident Andreas Peterson ikke tilstede ved det første Møde, der begyndtes Lørdag Aften Kl. 8. Præsident N. P. Nielsen gjorde indledende Bemærkninger og bød de forsamlede velkommen, og ønskede at de alle maatte glædes og opmuntres i disse Møder. Følgende Ældster udtalte sig angaaende deres Erfaringer i Missionsarbejdet (hvilket i det hele taget viste en bedre Stemning blandt Folket paa mange Steder): T. A. Frederiksen, P. A. Sørensen, E. C. Lybbert, Christian Busath, M. Johnsen, S. Svendsen. Det fremgik af disse Rapporter, at Værket gjorde Fremgang, uagtet der var dem, som strede

imod det. Aeldsterne vare tilfredse med deres Kaldelser som Evangeliets Budbærere, og glædede sig over den Frugt, der viste sig af deres Bestræbelser. Som i alle Møder af de Sidste-Dages Hellige begyndtes og sluttedes hvert af disse med Sang og Bøn.

I det næste Møde, Søndag Formiddag Kl. 10 vare Missionspræsidenterne Mc. Murrin og Andreas Peterson tilstede. Aeldste J. M. Lauritzen foreslog Kirkens almindelige Autoriteter samt den europæiske Missions Præsidentskab til Opholdelse i deres forskellige Embeder i Kirken. Ligeledes foresloges Aeldste Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, og enhver af Aeldsterne i de Stillinger de nu i Følge deres Beskikkelser indtage; alle Forslag vedtoges enstemmigen. Aeldsterne Z. Israelsen og C. C. Rønnow talte en Tid hver til de forsamlede om Evangeliets første Principper og Overensstemmelsen mellem vor Tro og Lære med den oprindelige kristne; der paavistes ogsaa at vor Kirkes Organisation var lig den oprindelige Kirkes. J. M. Lauritzen vidnede ligeledes om Evangeliets Gengivelse i denne Tid.

Præsident Andreas Peterson gav derefter en god Fremstilling af det sande Evangelium og viste, hvorledes og hvor det kunde findes. Han sagde, at Troen maa vise sig i gode Gerninger for at være en sand og levende Tro. Han paalagde de Hellige at iagttage den tilbørlige Aerbødighed under Bønnen, der opsendes til Himmelens Gud.

I Eftermiddagsmødet talte Præsident N. P. Nielsen angaaende vor Mission her paa Jorden; han sagde, at vi vare her for at gennemgaa en Prøvestand, hvor vi have Lejlighed til at forhverve os Guds Velbehag, og Lykksalighed i det tilkommende Liv, hvis vi adlyde hans Befalinger. I Forbindelse med Evangeliets Gengivelse, tilligemed den fornødne Magt og Myndighed til at forvalte i Ordinanserne, var Aabenbaring absolut nødvendig.

En Salme blev afsungen, og Præsident Mc. Murrin talte derpaa i sit Modersmaal (Engelsk), hvilket blev stykkevis oversat af Præsident Peterson. Han omhandlede Evangeliets første Principper og den rette Maade, hvorpaa Ordinanserne skulde udføres.

I Aftenmødet Søndag den 20de Maj talede Præsident Andreas Peterson og læste fra Johannes' Aabenbarings 12te og 13de Kapitel, hvilke han forklarede for at vise Kirkens Opkomst i denne Tid. Han henviste til forskellige andre Profetier, som var udtalt af fordums Profeter. Dernæst omhandlede han Kirkens Opkomst, Joseph Smiths Syner og de første Missionærers Ankomst til Skandinavien for 50 Aar siden.

Salmen Nr. 201 blev afsungen, hvorefter Præsident Mc. Murrin talede over samme Emne og om Frelsen for de døde; der sluttedes med Sang og Taksigelse.

I et Præstedømmemøde, der blev holdt om Mandagen den 21de, vare alle Aeldsterne, der virke i Trondhjem Konference, tilstede og tillige

Missionspræsidenterne James L. Mc. Murrin og Andreas Peterson. Præsident N. P. Nielsen og hver af Ældsterne, der havde arbejdet i Trondhjem Konference udtalte sig med Hensyn til Værkets Fremgang og Folkets Tilstand, hvorefter en samlet Rapport blev oplæst af Præsident Nielsen og viste, at der siden den forrige Konference var sat i Omløb 7161 Skrifter og 182 Bøger, 7077 fremmedes Huse besøgte. Der var holdt 1473 evangeliske Samtaler, 151 Forsamlinger og 32 Søndagsskolemøder. Der var 2 døbt, 2 Børn velsignet, og 1 afgaaet ved Døden. I Mødet om Eftermiddagen blev den hellige Nadver uddelt, hvorefter Præs. Peterson og Præs. Mc. Murrin talede belærende til Missionærerne om deres mange Pligter. Ældste N. P. Nielsen blev løst fra at præsidere over Konferencen, og Ældste C. C. Rønnow indsat som Konferencens Præsident. Ældsterne beskikkedes til fremtidigt at arbejde i de forskellige Grene som følger: i Trondhjems Gren Chas. C. Rønnow og Christian Nielsen; i Kristianssund Gren J. M. Lauritzen og T. A. Fredriksen; i Namsos Gren Michael Johnsen og J. D. Jensen; i Bodø Gren P. A. Sørensen og E. C. Lybbert; i Børseskoven Christian Busath og Parley Petersen. Præs. Andreas Peterson gjorde nogle Bemærkninger, hvorpaa Mødet sluttedes.

Mandag Aften blev atter et offentlig Møde afholdt, hvor Præsident Mc. Murrin talte om den Modstand, Sandheden altid møder, hvadenten den vedkommer Religion eller anden Videnskab. Han omhandlede Evangeliets Gengivelse i denne Tidsalder og det store Frafald fra den oprindelige Kirke, der nu saa tydelig lod sig paavise. Ligeledes viste han, at Guds Kirke var genoprettet som fordum, og var det store Forberedelsesværk paa Herrens anden og herlige Tilkommelse.

Præs. Andreas Peterson talede atter om Herrens Hensigt med at sende sine Børn her paa Jorden og om vor Fortilværelse hos Faderen. De Hellige havde en interessant og behagelig Tid tilsammen i alle disse Møder, og vil drage Nytte deraf i deres daglige Liv.

Missionærens Henrykkelse.

Dagen kom, som der saa længe har været Tale om, den store Jubilæumsdag for de skandinaviske Sidste-Dages Hellige. Jeg satte mig ned og tænkte mig om, og med det samme tabte Lysten til at fortsætte mine daglige Sysler en lille Stund, og snart var jeg i Tanken faret bort til den fjærne Vest, hvor jeg fandt mig hjemme iblandt mange Venner, dog uden synderligt at ændse min lange Fraværelse. Hvor jeg kom, skulde alle med paa Udflugten til Salt Lake City, hvor de Hellige fra Zions mange udstrakte Stave imellem (og omkring) Klippebjærgene skulde

samle sig for at fejre den mindeværdige Begivenhed, der har bragt dem saa megen Lyksalighed og saa mange Velsignelser, nemlig de første Missionærers Ankomst til Skandinavien med Herrens Budskab til Nordens Befolkning. Tanken gik ud i mange Retninger og fyldte Hjertet med Glæde. Alle gjorde sig rede til Udflugten til Salt Lake City; Billetter til Jernbanen solgtes til halv Pris, og jeg maatte naturligvis med. Vi satte os ned i en blød Sofa i den behagelige amerikanske Jernbanevogn, der i Virkeligheden er en fin Salon hvilende paa Staalfjedre, trukken, tilligemed en lang Række af andre slige Vogne, af en fin og kraftig Maskinhest af Staal, der snøfter og hviner af Plaseer over at blive spændt for en Snes velfyldte Vogne og iler afsted med Lynets Fart. I hver Vogn er et Selskab af 50 à 60 Personer, der have Frihed til at benytte hvilket som helst Sæde, der ikke er optaget. Allerede her træffer man Venner fra andre Byer og Stæder, hvilke man hilser og gør adskillige Spørgsmaal, om gammelt og nyt. Man ser ud paa det interessante og stedse afvekslende Panorama paa begge Sider af Banen, medens Toget er paa Fart. Hist og her stiger man af et Øjeblik for at strække Benene, medens Toget er standset for at modtage Passagerer. Man passerer forbi Klippebjærge af stor Varietet, snevre Bjærgpas, smaa Stationer med omliggende smaa Agre og Frugthaver, medens Banen slynger sig mellem smalle Dale og Kløfter; snøftende og hvinende glider Toget som en uhyre Slange ud i den store Salt-Sø-Dal, hvor Synet igen forandres. Man ser store stribede og tærnede Korn-, Græs- eller Brakmarker, der minder en om „Farmerens" hæderlige Hverv, nemlig det, at skaffe Fødemidler til Befolkningens stadige Nødtørft. Efter at have passeret forbi mange smukke og velbyggede Landsbyer, Købstæder og Sogne, brøler Maskinen som en vældig Løve, saa det genlyder i Bjærgene trindt omkring. Konduktøren gaar sin Tur gennem alle Vognene og raaber et Par Gange i hver: „Salt Lake City". Man gør sig parat til at stige af; kanske Venner vente ved Stationen, ellers finder man selv Vejen til deres hyggelige Hjem i Utahs Hovedstad, hvor enhver har travlt med sine Forretningsaffærer med Undtagelse af de besøgende og dem, som modtage disse. Man møder Venner, hilser med venlige Smil og det Haandtag, hvorpaa man altid kender sig velkommen. Der hilses hjemmefra og passiares om gammelt og nyt. Man hentyder til alt det gode man finder hos sine Venner i Hovedstaden, og snart nyder man af de mange Goder, Gud sender til de Helliges behagelige Hjem i Zion, og man frydes i sine Venners Selskab for en kort Tid. Gode Husmødre og Døttre gøre alt muligt for at behage de fremmede, og glæde sig ved at se, at Maden smager en, og man føler sig næsten som hjemme. Nu gaar man til Forsamlinger, den ene efter den anden med andre Afvekslinger. Man hører yndige Sangkor, Solosangere og Musiknumre af alle Slags, og synes næsten henrykt til det celestiale. Talere,

fyldte af Enthusiasmen over hvad de oplevе, saavel som over det passerte, udtrykke sig paa en Maade, der bringer en til at tænke, om end ikke sige, „her er godt at være"; „Gud er her tilstede". Ja, man kan tænke sig en Skare af hedengangne, der muligen, hvis deres Omstændigheder tillade det, ere nærværende og deltage i Skandinavernes Jubel og Sang. Efter hver Forsamling træffer man mange gamle og gode Venner, hilser og hilses, og bliver bekendt med nye. Man ser paa Stadens Højtidsdragt paa mange Steder, og det usædvanlige Skue, at de tre forskellige nordiske Flag vaje tilsammen i Harmoni og forene sig med Amerikas lige saa yndige som verdensberømte Frihedsfane, hvilke i Vindens kølige Sommerbrise vifte og kaste Kys til hverandre, og saaledes udtale den i Zion herskende Enighed, Kærlighed og Fred. En Tur med Jernbanen til Badestedet Salt-air ved Saltsøen, hvor der danses i den umaadelig store Pavillon, hører med til Festlighedernes Program. Her mangler ikke paa Musik, frisk Luft og salt Vand; ej heller paa Levnedsmidler af alle Slags. Alt er vel arrangeret i Forvejen. Man lytter til den dejlige Musik, ser paa Dansen, hvori Zions ædle Sønner og Døttre deltage, uden at være berusede af stærke Drikke. Gamle og unge tumle sig om i Dansen, dog i al Anstændighed, og man føler sig stolt af at være en Skandinav iblandt Skandinaverne, en Hellig blandt Guds Hellige. Man ynder Søens klare Vand og lette Bølgegang, men ønsker dog at den var skikket til et Opholdssted for en Fiskevrimmel. Man undgaar næppe at gøre en Sammenstilling af Utah i Dag, og hvad det var for halvtreds Aar siden. Hvor man nu seer frugtbare Agre anlagte i Striber og Tærner overalt, med nette og hyggelige Boliger i kort Afstand fra hverandre, og smukke velbyggede Landsbyer, beplantede med Træer, var alting dengang en uhyre udstrakt Ørk, overgroet med forskellige Arter stygge Buske, hvor Ulvehobe, uforstyrret holdt deres natlige Harejagt, og deres hæslige Hyl hørtes fra Midnat til Morgengry, medens de om Dagen betragtede med Forundring de nysankomne omstrejfende Okser og Køer, der for dem vistnok syntes at tilhøre en anden Verden. Hist og her var der Græspletter, hvor man saa Antiloper springe om i lystig Leg. Kaster man Blikket mod de „evige Høje", som Profeter fordum saa i Syner, saa er deres almindelige Udseende ikke saa paafaldende forandret ovenfor de Grænser, hvor „Farmerens" Plov har vovet sig for Sten. Dog ser man ved Foden Pletter, der betegne Stenbrudsværker og Kalkbrænderier, samt Linier der betegne Vandkanaler. Vinteren spreder nu som før sit tykke hvide Tæppe over Bjærgtoppene, hvis skarpe Klipper skære mange Rifter deri. Solens Morgen- og Aftenrøde farver endnu Bjærgets Top, og Himmelens Skyer hvile sig paa dem efter deres lange Vandringer fra Havet. Hist og her ser man store omstrejfende Faareflokke, der nødes til at ernære sig af Buskenes yderste Skud. Overalt i Dalene ser man Tegn paa Flid, Trive-

lighed og Velstand. og Hjertet svulmer af Glæde over Guds store Velgørenhed mod Israel.

Nu har man set sig mæt af alt det skønne i Salt Lake City og Omegn, og med lettet Pung venter man Tiden for Tilbagetoget, der unægtelig er lidt mere kedsomt end Udflugten. „Ombord" paa Toget prøver man at læse en Avis, falder straks i en Blund, hvoraf man dog snart forstyrres af det sædvanlige Raab af Konduktøren ved hver Station. Endelig er man hjemme igen, hvor alting gaar sin sædvanlige Gang. Man læser nu for flere Dage i Aviserne om Festlighederne og deres Resultat og kan sige: „jeg var med." F. C.

Det skønne barnlige. Hvad er det? Det er blomstrende Sundhed, Uskyldighed, friske Evner til at modtage og beholde Indtrykkene, hurtigt Nemme, rask Fatteevne, et aabent, venligt Hjerte, Højagtelse og Taknemmelighed for det større og stærkere, uden Misundelse, Munterhed, Glæde over Livet og over andres Glæde, snart lægende Trøst i Ulykken, frejdigt Haab — alt dette forbundet med en naturlig Elskværdighed, der indtager uden at ville det, uden at vide det. Disse Egenskaber finde vi hos en Mængde Børn i deres første Aar. I denne Levealder tilhører Barnet intet Køn — det er en Engel. Saaledes kalde vi det som vort bedste Billed af anet himmelsk Uskyldighed. A. Oehlenschlæger.

Af al Livets Kærlighed er Barnets den, som mest velsigner Hjertet.
Magdalene Thoresen.

Børnene ere vort Livs Krone, som skinner af vor Hæder, vor Udvikling, vort Arbejde. Bjørnstjerne Bjørnson.

Notits. Af en Efterretning fra Liverpool erfare vi, at der var en Misforstaaelse af Billetprisen for Emigrationen. Prisen vil blive 315 Kr.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Tale af Matthias F. Cowley	177	Afslosning	187
Konferencen i Bergen	181	Ankomst og Bestikkelse	187
Ydmyghed	184	Konferencen i Trondhjem	187
Red. Bem.:		Missionærens Henrykkelse	189
Skandinavisk Jubilæumsdag	185	Det skønne barnlige	192

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E Bording (B. Petersen).